

Formanden:

De ordførere, der vil have ordet, bedes melde sig. Jeg ser dem helst indplaceret i sædvanlig rækkefølge.

Nathalie Lind (V):

Både den sidste ærede taler og kulturministeren var meget, jeg vil ikke sige højrostedede, men lettere ophidsede. Jeg tror slet ikke, det tjener noget formål, at man, fordi man mødes med spørgsmål og man bliver anmodet om at tage en debat op, så absolut skal begive sig ud i den slags. Allermindst bryder jeg mig om det, når man begynder at give andre karakter, som ministeren var inde på med mig. Det synes jeg man skal lade være med.

Men må jeg vende tilbage til det saglige indhold. Det, jeg i hvert fald fik ud af ministerens svar på de direkte spørgsmål, der var stillet, var to ting. For det første er der spørgsmålet om kvalitetskriteriet. Vi har altså forladt et absolut snævert kvalitetskriterium; der indgår også sociale vurderinger deri. Hvordan de skal vægtes og vejes, ved jeg ikke, men det har vi altså ministerens ord for nu, det har vi ikke haft før.

Det andet, jeg fik at vide, var, at det var helt forkert, når man forsøgte at bore i, om der var nogen uklarhed eller nogen tvetydighed mellem det, der var sagt i kaffeklubbens rapport, og det, som kulturministerens redegørelse gik ud på. Jeg fik at vide af kulturministeren, at der egentlig ikke var særlig meget forskel. Det var en meget interessant bemærkning, som nok svarer lidt til, hvad ministeren skrev i sit forord, men som jeg tror mange vil fæste sig ved.

Undervisningsministeren sagde heroppe, at vi postulerede en uenighed, men det passede altså ikke, for det var helt forskellige ting, man havde diskuteret. Nu har ministeren – nu kommer jeg også til at karakterisere, undskyld – nogle meget fine ord med kvalitetsbegrebet og dets konstituering. Det er, ligesom når ministeren i bogen skriver »konstekst« i stedet for »sammenhæng«. Jeg synes ikke, at det helt passer til den folkelige kultur, vi taler om, men lad nu det være.

Se, det blev altså sagt, at det var helt andre ting, man havde talt om. Ja vel, men det, man lagde op til i kaffeklubben, hvad var det? Det var en socialdemokratisk kulturpolitik. Altså må de begreber, man har diskuteret

i kaffeklubben, af dens medlemmer være opfattet som grundlæggende for, hvordan en sådan politik skulle udformes.

Så må jeg gå tilbage til kulturministeren, der virkelig var rystet. Det må være ud fra fornemmelsen af, at angreb er det bedste forsvar, siden han endte med at sige, at det var udtryk for åndelig armod fra venstres side. Jeg kan ikke forstå, hvordan det er åndelig armod, at jeg er i stand til at læse indenad, for det var det, det drejede sig om. Jeg citerede side 79 i »Rapport fra en kaffeklub« og sagde: borgerlig kunst, det er en kunst, der tager sit udgangspunkt i at opfatte kvalitetsbegreber som naturgivne størrelser osv. Ja, det var kunsten, jeg talte om i den forbindelse, og det var et ordret citat fra kaffeklubbens bog. Jeg kan ikke se, at dette er åndelig armod, og at der overhovedet skal blandes noget ind om, at man kan foretage forskellige ting i fællesskab: andelstanker osv.

Endvidere sagde ministeren, at det også var trist, at jeg var nødt til – det er sådan en af disse insinuationer, jeg ikke bryder mig så meget om – at gå tilbage til 1958 for at finde noget, der svarede til et liberalt kulturprogram. Jeg talte ikke om kulturprogram. Jeg sagde et liberalt kultursyn, og det er noget andet.

Dernæst vil jeg have lov til at sige, at jeg nu ikke mener, hvis en ting én gang er godt udtrykt, at der er grund til at omforme den. Jeg tog det netop på den historiske baggrund og sagde: måske har vi brug for at se tilbage og se, hvad der var udgangspunktet. Jeg indrømmede endvidere, at vi måske ind imellem havde forsynet os ved også selv at ville formulere mere et politisk program på dette område, end jeg måske ville finde rigtigt i dag.

Så er der ministerens glæde over, at denne debat var livlig. Måske glæden var blandet med irritation, som man kunne mærke. Jeg er da også glad for denne debat, for jeg synes, at maskerne sådan set er faldet. Jeg synes, at vi får to ting at vide af kulturministeren.

Den ene er, at det, vi har betragtet som grundlaget, men som aldrig har været det fulde indhold af en kulturpolitik, nemlig spørgsmålet om kunsten, det vil efterhånden – det står der i redegørelsen – få en mere tilbagetrukket plads, i takt med at man har det bredere kulturbegreb. Det, vi også, synes